

gjort gjældende, at jeg ikke der kan se nogen Forffjel; men naar den høitæredede Krigsminister har erklæret, at Ansvarer for, at en Lov som denne ikke kan udkomme, maa hvile paa dem, der have modsat sig Bevarelsen af disse Straffe, saa maa jeg protestere derimod. Jeg skal med Hensyn hertil minde om, at da Krumslutningsstraffen i 1860 blev affkaffet, skete det ved en Dagsbefaling, altsaa ved Krigsbestyrelsens eget Initiativ. Jeg vil nu ingenlunde raade til at gaa denne Vej, thi jeg anser det for langt rigtigere og bedre, at det sker i Kraft af en Lov, men naar det i 1860 var saaledes, saa maa det dog staa klart, at, naar vi ikke slippe for Krumslutningsstraffen, saa maa Ansvarer derfor paahvile Krigsbestyrelsen.

Chr. Pedersen: Jeg føler mig i nogen Forlegenhed med Hensyn til min Afstemning over den foreliggende Sag. Jeg kan ikke negte, at jeg ikke tillægger det en saaa overordentlig stor Betydning, som Tilfældet er fra adskillige andre Sider, om denne Staa-Straf og de dermed beslagte Straffe, som man paastaar at være nedværdigende, saarende osv., beholdes eller ikke. Det forekommer mig, at man, idet man ser paa Straffen og paa det Saarende og Banerende i den, en Smule glemmer det Forhold, som medfører disse Straffe, thi det Saarende og Krænkende synes mig mere at ligge i dette Forhold. Jeg anser det foreliggende Lovforslag for et betydeligt Fremskridt og ønsker meget, at det kunde blive til Lov, men paa den anden Side vilde jeg dog nødig have Skyld for med min Stemme at have bidraget til at fastholde en fra forsvunden Tid overleveret barbarisk Straffemaade. Smidlektid kan jeg, som sagt, ikke se, at der i Straffemaaden ligger noget enten mere Barbarisk eller mere Krænkende, end der bør være i Forhold til den Forseelse, som medfører en saadan Straf. Naar jeg altsaa skal afgive min Stemme om denne Sag, skal jeg villig indrømme, at jeg særdeles gjerne er med til at affkaffe baade Staa-Straf og Straf i Bøien saavel som al legemlig Straf, men naar det fra Regjeringens og i det Hele fra den modsatte Side, bestemte fastholdes, at man vil beholde disse Straffebestemmelser for ikke at være

nødt til at idømme endnu strengere Straffe, er jeg ogsaa tilbøielig til at gaa med denne Side og stemme for Forslaget med de Vædringer, som ere foreslaede, og som mest falde sammen med Regjeringens Opfattelse af Sagen. Jeg kan saaledes ikke følge den Side af Thinget, som jeg ellers i Almindelighed er mest tilbøielig til at følge, og jeg ser mig derfor ikke i Stand til at gaa med denne, uden forsaavidt Regjeringen skulde erklære sig villig til at modtage de Vædringer, som ere foreslaede under Nr. 33.

Müller: Naar jeg under denne Sags første Behandling yttrede, at jeg hellere vilde se Loven udkomme, som den var, end aldeles ikke se den udkomme, saa tror jeg ikke derved at komme i Modsigelse med mig selv, naar jeg nu udtaler, at jeg dog ikke kan stemme for de Ulemper, som vedblive at følge den. Jeg havde nemlig troet, at det skulde lykkes under den Behandling, som den Gang forestod, at bortskaffe de Punkter, som jeg ikke kan Andet i dette Dieblis end anse for Ulemper. Men dette Haab er flaaet feil, og jeg kan derfor ikke stemme for Forslaget, med mindre disse fjernes. En af de hyppigste Indvendinger, som er fremkommen, og som ogsaa lød fra den høitæredede Minister, er den, at vi ikke have set Følgerne af de Straffelove, som senest ere udkomne paa andre Steder; men hvor længe skal man da vente, forinden man tror at kunne se Følgerne af nye Love? Og paa samme Tid udtaler man, at man ogsaa her først vil se Følgerne, men saa snart man da ønsker eller foreslaar, at en saadan Situation skal komme tilstede, under hvilken man kan se Følgerne, standser man, vil se hen til andre Lande og tror hist og her at finde Uoverensstemmelse mellem dem og os, eller man tror, at vor Tid ikke endnu er kommen. Naar man altid vilde gaa ud fra denne Betragtning, vilde jo mangfoldige af de Forandringer, som i vor Tid have set Dagens Lys, ikke være foregaaede; ja, hele vor frie Forfatning vilde ikke være kommen frem, saafremt man ikke havde villet løbe den Risiko at lade Loven virke, førend man havde det rette Begreb om, hviledes dens Virkning vilde blive. At betaae sig paa